

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **S. G.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem AK v Hradci Králové, tř. E. Beneše 1527, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. OAM-391/ZA-ZA11-ZA15-R2-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 31. 10. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a) odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Italská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné blanketní žalobě žalobkyně namítala porušení ust. §§ 3, 50, 52 a 68 správního řádu, dále čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce a čl. 17 Dublinského nařízení, jakož i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žaloba byla řádně doplněna zástupcem žalobkyně dne 22. 12. 2016. Žalovanému je vytýkáno, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobkyně a se skutečnostmi, které uvedla v ústním pohovoru, zejména s tím, že jí v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví, z důvodu řádění ozbrojených skupin napříč celou Nigérií. Skupina Boko Haram navzdory snahám vlády unáší a vraždí obyvatelstvo, objektem útoků bývají zejména mladé dívky a ženy. Žalobkyně zde má přátelské vazby, na zdejším území pobývá její strýc a přítelkyně. S přáteli tráví veškerý volný čas a prožívá soukromý sociální život. Azylový proces v Itálii má dle jejího přesvědčení nedostatky, plynoucí z množství žádostí, které nejsou dostatečným způsobem aparátem zvládnuty. Uvedené informace žalovaný nezohlednil. Žalobkyně dále namítala neaktuálnost podkladů žalovaného o zemi jejího původu, se situací ohledně činnosti Boko Haram se žalovaný dostatečně nevypořádal a z uvedeného důvodu jistě splňuje minimálně podmínky humanitárního azylu.

Dne 21. 12. 2016 podal žalovaný vyjádření ve věci, uvedl, že námitky žalobkyně nemůže pokládat za oprávněné, odkázal na obsah správního spisu a své rozhodnutí ve věci, které považuje za souladné s Dublinským nařízením a správním řádem. Žalobkyně poskytla dne 25. 4. 2016 údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, sdělila, že z vlasti vycestovala autem do Libye a následně lodí do Itálie. Odtud pokračovala autobusem do ČR, kam cestovala za kamarádkou J. Jiné důvody neuvedla. Nepředložila žádný doklad o své totožnosti a správní orgán k tomuto účelu přijal její čestné prohlášení. Ze systému EURODAC pak po sejmutí otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Italské republice dne 31. 3. 2016 jako v prvním státě EU. Dne 26. 4. 2016 požádal žalovaný Italskou republiku o přijetí jmenované zpět na své území a dne 6. 5. 2016 obdržel akceptaci této žádosti. Žalovaný je proto přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Odkazuje na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, kde se dostatečně zabýval skutečnostmi, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů, které by dosahovaly rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V průběhu azylového řízení k takovým nedostatkům v Italské republice nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna jejich dodržování zajistit, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které nad dodržováním těchto práv dohlíží. Žalovaný odkazuje na souhrnnou zprávu ECRE vydanou v prosinci 2015, obsahující aktuální data s tím, že země posuzuje individuální případy žadatelů o azyl, občané Nigerijské federativní republiky patří mezi nejčastější poživatele mezinárodní ochrany v Italské republice, a to jak ve formě udělení azylu, tak doplňkové ochrany. Během řízení žalobkyně kvalitu azylového procesu v Itálii ničím nezpochybňovala, aby bylo možno zvažovat aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy, jistě by konání muselo mít též určitý minimální stupeň závažnosti a nic takového žalobkyně netvrdila. Na námitky ohledně jednotlivých ustanovení zákona o azylu žalovaný nemůže reagovat, neboť napadené rozhodnutí není rozhodnutím meritorním, nýbrž týká se věcné příslušnosti k posouzení podané žádosti, kterou je dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a

Rady (EU) č. 604/2013 Italská republika. Její právo na azyl tak bude věčně posuzováno v této zemi. Žalovaný navrhl z uvedených důvodů zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 15. 12. 2016, žádosti nevyhověl.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podal k žádosti o mezinárodní ochranu dne 25. 4. 2016 následující informace – je státním příslušníkem Nigerijské federativní republiky, etnické příslušnosti Haussa, křesťanského vyznání, nikdy nebyla politicky aktivní. Je svobodná, naposledy bydlela v Lokoji, do ČR přijela přes Itálii a to proto, že zde pobývá její kamarádka J. Téhož dne pak v průběhu pohovoru sdělila, že v Itálii nezůstala, protože tam nikoho nemá, v Itálii jí otisky nesejmuli, poté však k připomínce správního orgánu uvedla, že nevěděla, že se tak stalo. Pokud by se měla vrátit do Itálie, nehodlá to respektovat. Poslední tři týdny pobývala v Itálii v jakémsi velkém domě, odvezli ji tam po vyloštění. Nelegální překročení hranic EU si uvědomuje. V Nigérii žádné doklady totožnosti nepotřebovala, v bance potřebuje jen šekovou knížku, v Nigérii žádné doklady nepoužívají. Ze země se rozhodla odjet kvůli Boko Haram, nikdy se s nimi nesetkala, ale myslí si, že by jí mohli ublížit. V místě bydliště je to neklidné, mohli by jí ublížit. Policie tam funguje, ale sama má z Boko Haram strach. Soused v Lokaji, který žije v Libyi, jí pomohl se tam dostat. Jeden Libyjec jí pak pomohl do Evropy a v táboře potkala černošku, která jí vysvětlila další cestu. O mezinárodní ochranu tam nežádala, protože tam nikoho nezná. V Nigérii se nikam nestěhovala, protože všechno příbuzenstvo má v Lokaji. Její rodiče již nežijí. Vrátit se tam nechce, dokud bude Boko Haram existovat. Z dokumentu EURODAC plyne, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu v Itálii. O její žádosti žalovaný rozhodl dne 9. 5. 2016, žalobkyně podala žalobu ku Krajskému soudu v Brně a ten svým rozhodnutím sp. zn. 32 Az 5/2016 ze dne 13. 7. 2016 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému řízení, vytkl žalovanému, že se dostatečně nezabýval skutečnou situací žadatelů o azyl v Itálii a dostatečně nezkoumal, zda lidskoprávní standardy azylového řízení v této zemi nenesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Poté se ve správním spise nachází zpráva MV ČR Itálie Informace OAMP, azylový systém, ze dne 2. 12. 2016 a podklad ECRE z prosince 2015, z azylové informační databáze – Italy.

Při jednání soudu dne 3. 3. 2017 soud konstatoval, že žalobkyni se obsílka nepodařila doručit, její zástupce pak uvedl, že žalobkyně trvá na svém původním návrhu, je přesvědčena, že její žádosti se měla zabývat ČR věčně, pověřená pracovnice žalovaného pak naopak považuje napadené rozhodnutí za správné a souladné jak se zákonem o azylu, tak Dublinským nařízením i správním řádem. Navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Zástupce žalobkyně účtoval náklady právního zastoupení, o nichž posléze soud rozhodl samostatným usnesením, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném novém rozhodnutí žalovaného neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení**.

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a provedeného pohovoru vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jejím případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení**.

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Žalobkyně není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, uvedené kritérium tak nelze v jejím případě aplikovat.

V dalším pak žalovaný citoval čl. 13 cit. předpisu, v němž je upraven postup v případě zjištění, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého z členských států ze třetí země (a to na základě přímých nebo nepřímých důkazů, popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013). K posouzení žádosti je pak příslušný tento členský stát, přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo, v dalším je pak případně rozhodná doba pobytu v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, a to nepřetržitá nejméně pět měsíců, takovou situaci žalovaný neshledal a čl. 13 tedy neaplikoval.

K znění čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady žalovaný uvedl, že žalobkyně není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, nesplňuje proto ani podmínku jeho odst. 1, ani podmínku, upravenou odst. 2.

Žalovaný nedospěl ani k možné aplikaci čl. 15 nařízení, podle něhož posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany členský stát tehdy, pokud je podána žadatelem v mezinárodním tranzitním prostoru letiště tohoto členského státu.

V daném případě správní orgán postupoval po výše uvedených zjištěních dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, tedy, pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobkyni otisky prstů, systém EURODAC sdělil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Italské republice v Cosenza 31. 3. 2016, v tomto státě podala žalobkyně svoji žádost jako v první zemi a Italská republika je tak prvním členským státem EU a je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Česká republika požádala o přijetí žalobkyně zpět na území Italské republiky a dne 6. 5. 2016 tento členský stát uznal svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně. Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Italská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených aplikovat pouze čl. 3 odst. 2 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Italská republika, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a oslovená země se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobkyně i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ a to i na základě dříve zrušeného rozhodnutí Krajský soudem v Brně, své podklady doplnil o aktuální zprávy

o stavu azylové procedury, jak uvedeno shora. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Italská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlížejícím na dodržování těchto práv. Italská republika je rovněž považována za bezpečnou zem původu. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom dříve vydaného rozhodnutí ESLP v případě Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217 ze dne 4. 11. 2014), o zákazu transferu afghánské rodiny do Itálie s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejména nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky přijetí péče, to však není případ žalobkyně, která není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán, odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie, jeho poslední vyjádření, které si žalovaný obstaral, pak hovoří o aktuálním zlepšení tamní situace poté, co v zemi procházelo nesmírné množství žadatelů o azyl. Souhrnná zpráva ECRE z prosince 2015 hovoří o propracovaném azylovém řízení v zemi, která stíhá posuzovat individuální případy žadatelů, občané Nigerijské federativní republiky patří mezi nejčastější poživatele mezinárodní ochrany v Italské republice. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když odměna právního zastoupení žalobkyně byla řešena samostatným usnesením a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 3. březen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně